

JOC DE
TRONS

CANÇÓ DE GEL I FOC 1

GEORGE R. R.
MARTIN

Pròleg

—Hauríem de tornar —va suggerir en Gared, inquiet, en adonar-se que el bosc que els envoltava cada vegada era més fosc—. Els salvatges són morts.

—Que et fan por, els morts? —va preguntar Ser Waymar Royce, amb un lleu somriure.

En Gared no es va deixar provocar. Era un home vell, que ja passava de la cinquantena, i ja n'havia vist molts, de joves senyors com aquell.

—Els morts són morts —va contestar—. No hi hem de tenir cap tracte, amb els morts.

—De debò que són morts? —va preguntar en Royce, abaixant la veu—. Quina prova en tenim?

—En Will els ha vist —va contestar en Gared—. Si ell diu que són morts, a mi no em cal cap prova.

En Will sabia que tard o d'hora l'embolicarien en aquella picabaralla. S'hauria estimat més que hagués estat tard, no pas tan d'hora.

—La meva mare deia que els morts no canten —va intervenir en Will.

—La meva dida deia el mateix, Will —va replicar en Royce—. No et creguis mai el que et diu una dona quan siguis a prop de la seva mameia. Fins i tot dels morts, en pots aprendre coses. —La veu li va resonar massa forta, enmig de la penombra del bosc.

—Ens queda una bona tirada —va assenyalar en Gared—. Vuit dies, potser nou. I es comença a fer de nit.

Ser Waymar Royce va alçar la vista al cel, sense gaire interès.

—Com cada dia pels volts d'aquesta hora. T'espanta la foscor, potser, Gared?

En Will es va adonar que en Gared tensava els llavis i que amb prou feines podia dissimular la ràbia als ulls, sota la feixuga caputxa de la capa negra. En Gared havia servit quaranta anys a la Guàrdia de la Nit, n'havia format part quan era molt jove i també aleshores, de gran, i no estava acostumat que el tractessin amb aquella lleugeresa. Però encara hi havia una altra cosa. En Will percebia que, sota l'orgull ferit del

vell, s'hi amagava un altre sentiment. Gairebé es podia ensumar un neguit massa semblant a la por.

En Will també sentia aquella inquietud. Havia passat quatre anys al Mur. La primera vegada que el van enviar a l'altra banda, va recordar totes les històries que corrien de boca en boca i se li va fer un nus a l'estómac. Després se n'havia rigut. Ara era un veterà que ja havia participat en un centenar d'expedicions, i la inacabable boscúria que els del sud anomenaven bosc Encantat ja no l'acovardia.

Fins aquell vespre. Aquell vespre era diferent. La fosca transmetia una sensació estranya que li feia tenir esgarrifances. Havien cavalcats nou dies sencers cap al nord, cap al nord-oest i altra vegada cap al nord, allunyant-se sempre del Mur, seguint el rastre d'un grup d'assaltants salvatges. Cada dia havia estat més dur que l'anterior, i aquell era el pitjor de tots. Bufava un vent gèlid del nord que feia xiuxiuejar els arbres, talment com si tinguessin vida pròpia. Durant tot el dia, en Will havia notat com si alguna cosa el sotgés; alguna cosa glaçada i implacable que no presagiava res de bo. En Gared també ho havia notat. En Will es moria de ganes de cavalcar sense parar cap a la seguretat del Mur, però no podia comunicar aquell pensament a un comandant.

I menys encara a un comandant com aquell.

Ser Waymar Royce era el fill petit d'una antiga Casa amb massa hereus. Era un jove de divuit anys, atractiu, que tenia els ulls grisencs i era gràcil i esvelt com un ganivet. Muntat dalt del cavall, un imponent corser negre, depassava sobradament en Will i en Gared, que cavalcaven en rossins més petits. Duia botes negres de pell, pantalons negres de llana, guants negres de molesquí i una cota de malla flexible i de bona qualitat, d'un negre lluent, sobre capes de peces de llana i cuir bullit, també negres. Feia menys de mig any que Ser Waymar era germà jurat de la Guàrdia de la Nit, però ningú no podia dir que no s'hagués preparat per a la seva vocació. Si més no, pel que feia al vestuari.

La capa era el seu màxim orgull: de marta gibelina, gruixuda, negra i d'una suavitat exquisida.

—Posaria la mà al foc que va ser ell qui les va matar totes —havia comentat en Gared als barracons, mentre bevien vi—. Segur que el nostre valerós guerrer els va arrencar els caparrons. —I tot seguit havien esclatat les riallades.

«Es fa difícil rebre ordres d'un home de qui fas escarni quan alces el colze», va pensar en Will mentre tremolava dalt de la seva muntura. En Gared devia pensar el mateix.

—En Mormont va dir que els seguíssim les petjades, i ja ho hem fet —va assenyalar en Gared—. Són morts. Ja no ens tornaran a molestar. Ens queda una bona cavalcada. I no m'agrada el temps que fa. Si nevés, podríem trigar quinze dies a tornar, i la neu seria el millor que ens podríem trobar. Heu vist mai una tempesta de gel, senyor?

El jove senyor semblava no haver-lo sentit. Contemplava amb mirada absent com el crepuscle s'anava enfosquint. En Will havia cavalcat prou temps amb el cavaller per saber que en aquells moments valia més no interrompre'l.

—Torna a explicar-me el que has vist, Will. Amb tots els ets i uts. No te'n descuidis cap detall.

En Will havia estat caçador abans d'unir-se a la Guàrdia de la Nit. De fet, caçador furtiu. Els genets lliures dels Mallister l'havien enxampat amb les mans tacades de sang al bosc, mentre escorxava un cérvol dels Mallister, i va haver de triar entre vestir el negre o perdre una mà. Ningú no s'esmunyia tan sigil·losament pel bosc com en Will, i els germans negres no van trigar gaire a descobrir aquell talent.

—El campament queda gairebé a una llegua, un cop es passa aquella carena, just al costat d'un rierol —va anunciar en Will—. M'hi he acostat tant com he gosat. N'eren vuit, homes i dones. De criatura no n'he vista cap. Havien muntat una mena de tendal arrambat a la roca. La neu gairebé ja l'havia cobert, però l'he vist. No hi havia cap foc encès, però es distingia el lloc on n'hi havia hagut un. Ningú no es movia; me'ls he estat mirant una bona estona. Cap criatura viva no ha estat mai tan quieta.

—Has vist si hi havia sang?

—Doncs no —va admetre en Will.

—Has vist si hi havia armes?

—Algunes espases i uns quants arcs. Un dels homes tenia una destal. Semblava feixuga i era de doble tall. Quin tros de ferro... La tenia a terra, al costat de la mà.

—T'has fixat en la posició dels cossos?

—Un parell seien amb l'esquena contra la roca —va respondre en Will, arronsant les espatlles—. La majoria estaven estirats a terra, com caiguts.

—O adormits —va suggerir en Royce.

—Caiguts —va insistir en Will—. Hi havia una dona a la capçada d'un vedell, mig amagada entre les branques. Vigilava. —Va dibuixar un somriure—. Prou que he anat amb compte que no em veiés. Quan

m'hi he acostat, m'he adonat que ella tampoc no es movia. —Va sentir una esgarrifança, de sobte.

—Que tens fred? —va preguntar en Royce.

—Una mica —va xiuxiuejar en Will—. El vent, senyor.

El jove cavaller es va tombar cap al guàrdia de cabells grisos. Les fulles que la gebrada havia fet caure dels arbres murmurejaven quan ells hi passaven per sobre, i el corser d'en Royce es va neguitejar.

—Què creus que devia matar aquells homes, Gared? —va preguntar Ser Waymar en to despreocupat. Es va ajustar el plec de la llarga capa de marta.

—El fred —va contestar en Gared, amb una certesa incontestable—. L'hivern passat vaig veure com la gent moria congelada, i també l'hivern anterior, quan gairebé era un vailet. Tothom parla de neu de gairebé quaranta peus de gruix, i de com el vent gèlid arriba udolant del nord. Però l'autèntic enemic és el fred. Se t'abraona al damunt encara que siguis més sigil·lós que en Will. De primer tremoles i et peten les dents, piques de peus a terra i somies en vi calent i una bona foguera. I crema, i tant que crema. No hi ha res que cremi més que el fred. Però això només és una estona. Després se't fica a dins i se t'escampa per tot el cos, i en acabat ja no et queda esma per combatre'l. És més fàcil seure o jeure i dormir. Diuen que al final no se sent dolor. Al principi et sents feble i tens son, i ho veus tot borrós; i després és com enfonsar-se en un mar de llet calenta; tot placidesa.

—Quina eloqüència, Gared —va assenyalar Ser Waymar—. No m'hauria imaginat que en tinguessis tanta, dins teu.

—També hi he dut el fred, dins meu, jove senyor. —En Gared es va enretirar la caputxa perquè Ser Waymar li pogués observar els monyons, just on havia tingut les orelles—. Les dues orelles, tres dits dels peus i el dit petit de la mà esquerra. Encara en vaig sortir ben parat. Al meu germà, el vam trobar mort durant una guàrdia. Tenia un somriure als llavis.

—T'hauràs de vestir amb peces de més abric, Gared —va suggerir Ser Waymar, alhora que arronsava les espatlles.

En Gared va mirar el jove senyor i se li van enrojolar les cicatrius del voltant dels orificis, allà on el mestre Aemon li havia amputat les orelles.

—Ja veurem si us podeu abrigar prou quan arribi l'hivern. —Es va apujar la caputxa i es va encorbar sobre el cavall, silenciós i sorrut.

—Si en Gared diu que ha estat el fred... —va començar en Will.

—Has fet alguna guàrdia aquesta setmana passada, Will?

—Sí, senyor. —No hi havia setmana en què no fes una dotzena de maleïdes guàrdies. A què treia cap, aquella pregunta?

—I com estava el Mur?

—Plorava —va fer en Will, arrufant les celles. Ara que el jove senyor en parlava, ho veia ben clar—. Si el Mur plorava, no es van poder congelar. No feia prou fred.

En Royce va afirmar amb el cap.

—Ben pensat. La setmana passada vam tenir unes quantes glaçades lleugeres i algunes ràfegues de neu, però no va fer tant de fred perquè vuit adults morissin congelats; i tant que no. I et recordo que duïen roba de pell i cuir, que disposaven d'un aixopluc i que podien encendre una foguera. —El somris del cavaller no podia ser més confiat—. Will, porta'ns-hi. Els vull veure amb els meus propis ulls, aquests morts.

I ja no hi va haver cap més opció. L'ordre estava donada, i l'honor els obligava a obeir-la.

En Will va encapçalar la marxa amb la seva muntura grenyuda, i amb molt de compte va anar triant el camí entre el sotabosc. La nit anterior havia caigut una nevada suau, i hi havia pedres, arrels i sots ocults, que aguaitaven els descurats i imprudents. Darrere seu cavalcava Ser Waymar Royce sobre l'imponent corser negre, que esbufegava impacient. Aquell cavall de guerra no era l'animal adequat per a una expedició, però ningú no hauria gosat dir-l'hi, al jove senyor. En Gared tancava la filera. El vell guàrdia parlava en veu baixa mentre cavalcava.

S'anava fent de nit. El cel, sense cap núvol, va anar adquirint una tonalitat porpra fosc, com el color d'un ull de vellut, i després negra. Van començar a aparèixer les estrelles i una mitja lluna. En Will va agrair aquella claror.

—Segur que podríem avançar més de pressa —va fer en Royce, quan la lluna lluïa ben amunt.

—Amb aquest cavall, no —va etzibar en Will. La por li deslligava la llengua—. Preferiu obrir la marxa, senyor?

Ser Waymar Royce no es va dignar a contestar.

En algun lloc del bosc, un llop va udolar.

En Will va fer que el seu cavall es col·loqués sota un vedoll nuós i va desmuntar.

—Per què t'atures? —va demanar Ser Waymar.

—És millor que fem la resta del camí a peu, senyor. És darrere d'aquella carena.

En Royce es va aturar un instant i va mirar enllà amb posat reflexiu. Un vent glaçat bufava entre els arbres. La llarga capa de marta va onejar rere seu com si fos viva.

—Hi ha alguna cosa que no encaixa —va murmurar en Gared.

El jove cavaller li va dedicar un somriure despectiu.

—De debò? —va dir.

—Que no ho noteu? —va preguntar en Gared—. Escolteu la foscor.

En Will sí que ho percebia. Feia quatre anys que era a la Guàrdia de la Nit i no havia tingut mai tanta por. Què passava?

—El vent. El xiuxiueig dels arbres. Un llop. Quin d'aquests sons és el que t'espanta, Gared?

Quan va veure que en Gared no responia, en Royce va desmuntar amb agilitat. Va lligar el corser a una branca baixa, ben lluny dels altres cavalls, i va desembeinar l'espasa. Les pedres precioses de l'empunyadura van brillar, i la llum de la llum de la lluna va recórrer l'acer polit. Era una arma magnífica, forjada en un castell, i era nova. En Will va dubtar que mai ningú l'hagués brandat amb ira.

—Aquí els arbres estan molt junts —va advertir en Will—. L'espasa se us traurà a les branques, senyor. És millor que dugueu un ganivet.

—Quan necessiti consells, ja els demanaré —va engaltar el jove senyor—. Gared, quedat aquí i tingues cura dels cavalls.

En Gared va desmuntar.

—Necessitem una foguera —va fer—. Ja me n'encarrego jo.

—Que t'has begut l'enteniment, vell guillat? Si en aquest bosc hi ha enemics, el que menys falta ens fa és una foguera.

—El foc pot mantenir allunyats alguns d'aquests enemics —va observar en Gared—. Óssos i llops fers i... i altres coses...

Ser Waymar va serrar els llavis.

—De fogueres, ni parlar-ne —va dir.

A en Gared la cara li quedava mig tapada per la caputxa, però en Will va percebre com es mirava el cavaller amb un posat dur. Per un instant, li va semblar que el vell desembeinaria l'espasa. Era una arma curta i lletja, que tenia l'empunyadura descolorida per la suor i la fulla esmussada per l'ús intens; però en Will sabia que el jove senyor no hauria tingut cap possibilitat de sobreviure si en Gared l'hagués arribat a brandar.

—Res de fogueres, doncs —va dir-se en Gared per sota del nas i abaixant la mirada.

En Royce es va prendre aquell gest com un acatament i va fer mitja volta.

—Guia'm —va demanar a en Will.

En Will es va obrir camí entre els matolls, i tot seguit, va enfilear un pendent fins a la carena suau on havia trobat una posició privilegiada prop d'un arbre sentinella. Sota la fina capa de neu, el terreny era un fangar tan relliscós i cobert de pedres i arrels que era gairebé impossible no entrebancar-s'hi. En Will avançava sense fer soroll. Darrere seu, sentia com dringava la cota de malla del jove senyor, com cruixien les fulles i com llançava tot de renecs a mitja veu cada vegada que l'espasa se li travava amb les branques i se li enganxava la magnífica capa de marta.

L'immens arbre sentinella era exactament al capdamunt de la carena, on en Will el recordava, i les branques més baixes no s'alçaven ni un pam de terra. En Will s'hi va esmunyir per sota, estirant-se de bocaterrosa sobre la neu i el fang, i va observar la clariana buida que hi havia a baix.

El cor li va fer un salt. Durant un instant, no va gosar ni respirar. La llum de la lluna il·luminava la clariana, les cendres de la foguera, el tendal cobert de neu, el roc i el rierol mig glaçat. Tot estava igual que unes hores abans.

Tothom havia desaparegut. Tots els cadàvers havien desaparegut.

—Pels déus! —va sentir darrere seu.

Ser Waymar Royce, que havia arribat a la carena, acabava de tallar una branca amb l'espasa. Es va aturar al costat del sentinella, amb l'espasa a la mà, la capa onejant al vent i la noble silueta retallada en un cel estrellat.

—Ajupiu-vos! —li va demanar en Will amb un xiuxiueig—. Hi ha alguna cosa que no encaixa.

En Royce no es va moure. Va contemplar la clariana deserta i va esclafir a riure.

—Sembla que els teus cadàvers han aixecat el campament.

En Will s'havia quedat mut, sense paraules. No era possible el que tenia davant seu. Va recórrer el campament amb la mirada una vegada rere l'altra i va aturar la vista en la dextral. L'enorme dextral de combat de doble tall encara era on l'havia vist l'altra vegada. Una arma molt valuosa...

—Aixecà't, Will —va ordenar Ser Waymar—. Aquí no hi ha ningú. No vull que t'amaguis sota un arbust. —En Will va obeir de mala

gana, i Ser Waymar el va mirar amb desaprovació—. No tinc cap intenció de tornar al Castell Negre per anunciar que he fracassat en l'expedició. Trobarem aquells homes tant sí com no. —Va observar al seu voltant—. Enfila't a aquell arbre. Au, va, de pressa; a veure si trobes alguna foguera.

En Will va fer mitja volta sense dir res; no pagava la pena discutir. El vent bufava i era com si li esquinçés la carn. Es va dirigir cap a l'arbre, el sentinella gris verdós, i s'hi va enfil·lar. Al cap d'un moment ja tenia les mans enganxoses per la resina i quedava amagat entre les agulles. La por li omplia les entranyes com un àpat mal digerit. Va mussitar una pregària als déus sense nom del bosc i va desembeinar un punyal. Se'l va col·locar entre les dents per poder continuar grim pant amb les mans lliures. El gust del ferro fred el va reconfortar.

De sobte, va sentir que, per sota seu, el jove senyor cridava:

—Qui hi ha?

En Will es va adonar que el desafiament sonava una mica insegur. Es va aturar, va escoltar, va observar.

El bosc li va donar la resposta: la remor de les fulles, el gèlid clapoteig del rierol, l'esgarip llunyà d'un mussol de les neus...

Els Altres no feien soroll.

En Will va clissar un moviment de cua d'ull. Unes ombres clares s'esquitllaven entre els arbres. Va tombar el cap i va veure una altra ombra blanca enmig de la foscor, que, tot d'un plegat, va desaparèixer. El vent bressolava les branques i feia que s'esgarrapessin les unes a les altres amb dits de fusta. En Will va obrir la boca per llançar un crit d'advertiment, però les paraules se li van glaçar a la gargamella. Tal vegada anava errat. Potser només havia estat un ocell, un reflex sobre la neu, una il·lusió òptica de la llum de la lluna. Al capdavall, què havia vist?

—Will, on ets? —va cridar Ser Waymar des de sota—. Que veus res? —Caminava en un cercle estret i, de sobte, es va posar alerta, amb l'espasa a la mà. Ell, igual que en Will, també devia haver percebut aquelles presències, encara que no les veiés—. Contesta'm! Per què fa tant de fred?

I en feia molt, de fred. En Will, sense deixar de tremolar, es va aferrar encara amb més força a la branca. I va arrambar la cara al tronc del sentinella. Va notar un doll de saba dolça i enganxosa a la galta.

De la fosca del bosc, va sorgir una ombra. Es va alçar davant d'en Royce. Era alta, i tan dura i eixuta com els ossos vells, amb la carn pàl-

lida com la llet. Semblava que l'armadura li canviés de color cada vegada que es movia. Ara era blanca com la neu verge, ara negra com les tenebres, ara esquitxada del verd grisenc dels arbres. A cada passa que feia, els dibuixos ballaven com la llum de la lluna sobre l'aigua.

En Will va sentir com a Ser Waymar se li escapava una alenada sorollosa.

—No t'acostis més —va advertir el jove senyor.

Tenia la veu escardalenca com la d'una criatura. Es va recol·locar la capa de marta enrere, sobre les espatlles, per tenir més llibertat de moviment als braços durant el combat, i va engrapar l'espasa amb totes dues mans. El vent ja no bufava. Feia molt de fred.

L'Altre va avançar amb passes silencioses. A la mà, hi duia una espasa que no s'assemblava a cap que hagués vist mai en Will. No es podia haver forjat amb cap metall conegut pels humans. Era com un raig de llum de lluna translúcid, un fragment de cristall tan prim que gairebé no es veia si es mirava de costat. Aquella arma emetia una tènue lluïssor blavosa, un feix de llum fantasmagòrica que resplendia just a la vora; i sense saber ben bé per què, en Will va comprendre que era més afilada que qualsevol arma tallant.

Ser Waymar s'hi va encarar amb valentia.

—Entesos, ballem, doncs —va fer.

Va alçar l'espasa per sobre del cap, en un gest desafiador. Li tremolaven les mans per culpa del pes del l'arma o potser era pel fred. Però just en aquell moment, en Will va pensar que ja no era una criatura, sinó un home de la Guàrdia de la Nit.

L'Altre es va aturar. En Will li va veure els ulls: blaus, més foscos i més blaus que cap ull humà; un blau roent com el gel. Va mirar l'espasa tremolosa sobre el cap de Ser Waymar i va veure com la llum de la lluna lliscava metall avall. Durant un instant, fins i tot va tenir esperances.

Van sortir de les ombres en silenci, tots idèntics al primer. N'hi havia tres... quatre... cinc... Ser Waymar devia sentir el fred que emanaven aquelles presències, però no les va arribar a veure, ni les va sentir. En Will hauria d'haver fet un crit d'avís. Era el seu deure. I hauria estat la seva mort, també. Es va estremir, es va aferrar a l'arbre i es va quedar en silenci.

L'espasa translúcida va esquinçar l'aire.

Ser Waymar la va aturar amb acer. Quan les dues fulles es van trobar, no es va sentir l'esclafit del metall contra el metall; tan sols en va

sortir un so agut, gairebé imperceptible, per sobre el lllindar de l'audi-
ció, com el crit d'un animal malferit. En Royce va aturar una segona
envestida, i una tercera, i tot seguit va recular una passa. Hi va haver
un altre intercanvi de cops, i va tornar a recular.

Darrere del jove senyor, tant a dreta com a esquerra, els observa-
dors estaven a l'aguait, impacients, sense rostre. El dibuix canviant de
les seves delicades armadures els feia gairebé invisibles al bosc. Però no
semblava que tinguessin intenció d'intervenir-hi.

Les espases van xocar una vegada i una altra, fins que a en Will li
van venir ganes de tapar-se les orelles per protegir-se d'aquell soroll an-
goixant que emetien. Ser Waymar va començar a panteixar per l'esforç,
i quan respirava produïa bafarades blanques, il·luminades per la lluna.
La fulla de la seva espasa estava coberta de gebre; la de l'Altre lluià amb
una claror blava.

I tot d'una, l'aturada de Ser Waymar va arribar massa tard. L'espasa
transparent li va esquinçar la cota de malla per sota del braç. El jove
senyor va llançar un crit de dolor. La sang es va escolar entre les anelles
metàl·liques; desprenia vapor enmig del fred, i, quan les gotes tocaven
la neu, eren perles d'un roig viu com el foc. Ser Waymar es va palpar el
costat amb els dits. El guant de molesquí se li va tenyir de vermell.

L'Altre va pronunciar alguna cosa en una llengua que en Will no
comprenia. Tenia una veu com el cruixit del gel en un llac hivernal, i
les paraules sonaven burletes.

—Per en Robert! —va cridar Ser Waymar, aplegant tota la seva
fúria.

I es va abraonar amb un rugit, brandant l'espasa gebrada amb les
dues mans i descarregant tot el pes en un moviment semicircular. L'Altre
va aturar el cop sense gens d'esforç.

Quan les fulles es van trobar, l'acer es va esmicolar.

Va ressonar un crit pel bosc nocturn, i mil bocins de l'espasa es
van escampar arreu com si fos una pluja d'agulles. En Royce va caure
de genolls entre crits i es va tapar els ulls. La sang li va lliscar pels dits.

Els observadors van avançar tots a l'una, com si haguessin rebut
algun senyal. Les espases es van alçar i van tornar a baixar en un silenci
sepulcral. Va ser una carnisseria feta amb fredor. Les fulles translúcides
s'enfonsaven dins la cota de malla com si fos de seda. En Will va tancar
els ulls. Per sota seu, sentia les veus i rialles, incisives com caramells.

Quan va aplegar prou coratge per tornar a mirar, ja havia passat
una bona estona i tot estava desert, sense cap presència.

Va continuar a l'arbre, sense ni tan sols atrevir-se a respirar, mentre la lluna lliscava per la negror del cel. Per fi, amb els músculs encarcarrats i els dits balbs pel fred, va baixar de l'arbre.

El cadàver d'en Royce estava estès de bocaterrosa sobre la neu, amb un braç estirat. La gruixuda capa de marta havia quedat gairebé esquinçada. Estès allà a terra, mort, encara es feia més evident que era molt jove. Un nen.

Va trobar les restes de l'espasa unes passes enllà; l'extrem de l'arma havia quedat esberlat i retort com un arbre partit per un llamp. En Will es va agenollar, va mirar al seu voltant amb cautela i la va collir. L'espasa, trencada, li serviria de prova. En Gared sabia quin significat tenia i, si no, segur que el Vell Ós Mormont o el mestre Aemon sí que ho sabrien desxifrar. Que potser en Gared encara era amb els cavalls? S'havia d'afanyar.

En Will es va alçar. Ser Waymar Royce era al seu costat, de peu dret. Les seves delicades peces de roba només eren parracs. Tenia la cara destrosada, i a la pupil·la blanca i cega de l'ull esquerre hi tenia clavat un fragment de l'espasa. El dret el tenia obert. La pupil·la li brillava amb un blau lluent. Hi veia.

A el Will li va caure l'espasa esmicolada dels dits. Va tancar els ulls per resar. Unes mans llargues i elegants li van acaronar la galta i se li van tancar al voltant de la gargamella. Anaven enguantades en molesquí de la millor qualitat i estaven enganxifoses per la sang, però el tacte era fred com el gel.

Bran

El dia havia començat clar i fred, amb una gelor vivificant que anunciava el final de l'estiu. Es van posar en marxa a trenc d'alba per presenciar la decapitació d'un home. Eren vint en total, i en Bran cavalcava entre ells, neguitós i emocionat. Era la primera vegada que el consideraven prou gran per acompanyar el seu pare i els seus germans a presenciar com es complia la justícia del rei. Era el novè any d'estiu, i el setè en la vida d'en Bran.

Havien tret l'home d'una petita fortalesa dels turons. En Robb creia que era un salvatge que havia posat la seva espasa al servei d'en Mance Rayder, el Rei d'Enllà del Mur. A en Bran li agafava de tot només de pensar-hi. Prou que recordava les històries de la vora del foc que li explicava la Dida Vella. Els salvatges eren cruels, deia la dona, esclavistes, assassins i lladres. Confraternitzaven amb gegants i esperits malignes, robaven les nenes enmig de la nit i bevien sang en banyes polides. I les seves dones jeien amb els Altres durant la Llarga Nit i engendraven terribles criatures semihumanes.

Però l'home que van veure lligat de mans i peus al mur de la fortalesa esperant la justícia del rei era vell i flac, i no gaire més alt que en Robb. Per culpa del fred, havia perdut les orelles i un dit, i anava tot vestit de negre, com un germà de la Guàrdia de la Nit, tot i que duia la roba llardosa i esparracada.

L'alè de l'home i del cavall es barrejaven per formar bafarades en l'ambient fred del matí quan el seu senyor pare va fer que deslliguessin l'home del mur i l'arrosguessin davant seu. En Robb i en Jon seien ben quiets i amb l'esquena recta dalt del cavall, mentre en Bran, muntat al seu poni, provava d'aparentar que tenia més de set anys i que no era la primera vegada que veia una cosa com aquella. Una brisa lleugera va bufar per la porta de la fortalesa. Al capdamunt, onejava l'estendard dels Stark d'Hivèrnia: un llop fer corrent per un camp de color blanc com el gel.

El pare d'en Bran seia amb solemnitat a la gropa del seu cavall, amb els llargs cabells castanys onejant al vent. Duia la barba molt curta i la tenia esquixada amb pinzellades blanques, cosa que el feia semblar

més gran dels trenta-cinc anys que tenia. Aquell dia feia un posat sorrut i no s'assemblava gens a l'home que a les nits seia a la vora del foc i parlava en to suau de l'Edat dels Herois i dels fills del bosc. En Bran va pensar que s'havia tret la cara de pare i s'havia posat la de Lord Stark d'Hivèrnia.

En aquell matí fred hi va haver preguntes i respostes, però més endavant en Bran no recordaria gaire res del que s'havia dit. Al final, el seu pare va donar una ordre, i dos dels guàrdies van arrossegar l'home esparracat fins a una soca d'avedoll al centre de la plaça. Li van forçar el cap avall perquè el recolzés sobre la fusta dura i negra. Lord Eddard Stark va desmuntar i el seu pupil, en Theon Greyjoy, li va dur l'espasa. Es deia Gel. Era tan ampla com la mà d'un home i, fins i tot, més alta que en Robb. La fulla era d'acer valyrià, forjada amb encanteris i de color negre com el sutge. No es podia fer una vora tan tallant si no era amb acer valyrià.

El seu pare es va treure els guants i els va atansar a en Jory Cassel, el capità de la guàrdia del seu servei. Va brandar la Gel amb les dues mans i va recitar:

—En nom de Robert de la Casa Baratheon, el primer del seu nom, Rei dels àndals i dels rhoynars i els primers homes, Senyor dels Set Regnes i Protector del Reialme, jo, Eddard de la Casa Stark, Senyor d'Hivèrnia i Guardià del Nord, et sentencio a mort.

Va alçar l'espasa per sobre del cap.

—Que no se t'escapi el poni —va xiuxiuejar a en Bran en Jon Neu, el seu germà bastard, mentre se li apropava—. I no apartis la mirada. El pare se n'adonà.

En Bran va mantenir el poni controlat i no va desviar la mirada.

El seu pare va tallar el cap de l'home d'un sol cop, amb fermesa. La sang, vermella com el vi d'estiu, va esquitxar la neu. Un dels cavalls es va encabritar i el van haver de subjectar per evitar que es desboqués. En Bran no podia apartar la vista de la sang. La neu que envoltava la soca la va xuclar amb avidesa i es va anar tenyint de vermell.

El cap va rebotar contra una arrel i va rodolar. Va anar a parar als peus d'en Greyjoy. En Theon era un noi de dinou anys, prim i de pell morena, que ho trobava tot molt divertit. Va fer una riallada i va donar un cop de peu al cap.

—Imbècil —va murmurar en Jon, en veu prou baixa perquè no el sentís en Greyjoy. Va posar una mà sobre l'espatlla d'en Bran, que va alçar la vista cap al seu germà bord—. Ho has fet molt bé —va dir

amb solemnitat. En Jon tenia catorze anys i ja havia presenciat la justícia moltes vegades.

Durant el llarg camí de tornada a Hivèrnia, semblava que fes més fred, tot i que el vent ja no bufava i el sol brillava alt al cel. En Bran cavalcava amb els seus germans, que anaven força avançats respecte del gruix del grup, però el seu poni havia de fer esforços per mantenir el pas dels cavalls.

—El desertor ha mort com un valent —va comentar en Robb. Era fort i corpulent, i semblava que cada dia era més fort i més corpulent. Havia heretat la pell clara de la seva mare, i també els cabells castanys rogencs i els ulls blaus dels Tully d'Aigüesvives—. Com a mínim, tenia coratge.

—No —va dir en Jon, amb veu pausada—. No ha estat coratge. Aquell home estava mort de por. Se li notava als ulls, Stark.

Els ulls d'en Jon eren d'un gris tan fosc que gairebé semblaven negres, i hi havia ben poques coses que no veiessin. Tenia més o menys la mateixa edat que en Robb, però no s'assemblaven gens. En Jon era esvelt, moreno, àgil i lleuger, mentre que en Robb era musculós, de pell clara, fort i ràpid.

—Que els Altres se li enduguin els ulls —va renegar en Robb, sense mostrar-se impressionat—. Ha mort amb dignitat. Fem una cursa fins al pont?

—D'acord —va fer en Jon mentre esperonava la seva muntura.

En Robb va deixar caure un renec, el va seguir rabent i van galopar sender avall. En Robb anava rient i fent-li la guitza, i en Jon galopava silenciós i concentrat. Les peülles dels cavalls aixecaven núvols de neu.

En Bran no va provar de seguir-los. El poni no hauria pogut mantenir el ritme. S'havia fixat en els ulls de l'home dels parracs, i ara els recordava. Al cap d'una estona, es va anar esvaint el so de la rialla d'en Robb i el bosc va recuperar el silenci. Estava tan abstret en els seus pensaments que no va sentir que la resta del grup l'havia atrapat fins que el seu pare es va avançar per cavalcar al seu costat.

—Va tot bé, Bran? —va preguntar, en un to semblant a la tendresa.

—Sí, pare —va fer en Bran. Va alçar la mirada. El seu senyor pare, abillat amb cuir i embolcallat amb pells, muntat a la gropa del seu imponent cavall de guerra, s'alçava al seu costat com un gegant—. En Robb diu que aquell home ha mort com un valent, però en Jon pensa que tenia por.

—I tu què creus?

—Es pot dir que un home és valent encara que tingui por? —va preguntar en Bran després de rumiar-hi.

—És l'únic moment en què es pot ser valent —va assenyalar el seu pare—. M'entens el que et vull dir?

—Era un salvatge —va afegir en Bran—. Segresten dones i les venen als Altres.

El seu pare va somriure, i va dir:

—La Dida Vella t'ha tornat a omplir el cap amb històries. La veritat és que aquell home havia trencat un jurament; va desertar de la Guàrdia de la Nit. No hi pot haver un individu més perillós. Tot aquell que deserta sap que, si l'inxampen, perdrà la vida; és per això que no s'aturarà davant de cap crim, per més esgarrifós que sigui. Però no m'has entès: la qüestió no és per què havia de morir aquell home, sinó per què ho havia de fer jo justament.

—El rei Robert té un botxí —va dir en Bran, insegur. No sabia què respondre.

—Exacte —va admetre el seu pare—. Igual que els Targaryen, que van regnar abans que ell. Però els nostres costums són els antics. La sang dels primers homes encara corre per les venes dels Stark, i considerem que qui dicta la sentència és qui ha de brandar l'espasa, també. Si has de llevar la vida a un home, li deus una cosa: mirar-lo als ulls i escoltar les seves últimes paraules. I si no te'n sents capaç, potser és que l'home no mereix morir, al capdavant.

»Algun dia, Bran, seràs el banderer d'en Robb, tindràs terres pròpies i les hauràs de defensar en nom del teu germà i del teu rei. I et pertocarà fer justícia. Quan aquest dia arribi, potser no et plaurà la tasca, però el que no podràs fer és apartar la mirada. El governant que s'amaga darrere d'executadors a sou corre el risc d'oblidar què significa la mort.

En aquell moment, va aparèixer en Jon al capdamunt del turó que tenien davant.

—Pare, Bran, veniu de pressa! Mireu què ha trobat en Robb! —els va cridar movent els braços. I després se'n va tornar a anar.

En Jory se'ls va acostar dalt del cavall.

—Passa res, senyor? —va preguntar.

—Segur que en deus passar alguna —va fer el seu pare—. Som-hi, anem a veure quina entremaliadura han fet els meus fills.

Va esperonar el cavall fins al trot. En Jory, en Bran i la resta el van seguir.

En Robb era a l'extrem nord del pont i en Jon continuava al seu costat, dalt del cavall. Les nevades del final de l'estiu havien estat abundants aquella última lluna. A en Robb la neu li arribava fins als genolls, i com que tenia la caputxa una mica abaixada, la llum del sol se li reflectia als cabells. Bressolava alguna cosa amb els braços, i els dos nois parlaven en un xiuxiueig esverat.

Els genets van avançar amb molt de compte entre les congestes, sempre amb la precaució de col·locar el peu en punts fermes en aquell terreny traïdor i desigual. En Jory Cassel i en Theon Greyjoy van ser els primers a reunir-se amb els nois. En Greyjoy reia i feia bromes mentre cavalcava. En Bran va sentir com deixava escapar una exclamació.

—Pels déus! —va fer en Greyjoy mentre provava de controlar el cavall i desembeinar l'espasa al mateix temps.

En Jory ja havia tret l'arma.

—Allunya't d'aquesta cosa, Robb! —va cridar, amb el cavall que se li havia encabritat.

En Robb va somriure i va alçar la vista de la cosa que duia als braços.

—No et pot fer cap mal, Jory —va dir—. És morta.

En aquell moment, a en Bran ja el rosegava la curiositat. Hauria esperonat el poni encara més, però el seu pare el va obligar a desmuntar al costat del pont i apropar-s'hi a peu. En Bran va descavalcar d'un bot i va arrencar a córrer.

En Jon, en Jory i en Theon Greyjoy ja havien desmuntat, també.

—Pels set inferns, es pot saber què és això? —va preguntar en Greyjoy.

—Un llop —va respondre en Robb.

—Un monstre —va etzibar en Greyjoy—. I no és pas petit!

A en Bran el cor li batejava a tota velocitat. Va avançar a través d'una acumulació de neu que li arribava fins a la cintura per reunir-se amb els seus germans.

Semienterrada a la neu, hi havia una figura enorme i fosca. Era morta i estava tota ensangonada. L'espès pelatge gris estava cobert de cristalls de gel, i la pudor de la corrupció ho embolcallava tot com el perfum a una dona. En Bran va poder copsar uns ulls cecs per on zig-zaguejaven cucs, i una boca immensa atapeïda de dents groguenques. Però el que el va impressionar de debò va ser la mida d'aquella cosa. Era més grossa que el seu poni, el doble que el gos de caça més corpulent de la gossera del seu pare.

—No és cap monstre —va dir en Jon, amb veu calmada—. És una femella de llop fer. Són molt més grans que els altres llops.

—Fa dos-cents anys que no es veu un llop fer al sud del Mur —va dir en Theon Greyjoy.

—Doncs ara n'estic veient un —va replicar en Jon.

En Bran va aconseguir apartar els ulls del monstre. Va ser aleshores quan es va adonar que en Robb duia alguna cosa als braços. Va deixar escapar un crit d'emoció i s'hi va acostar. El cadell era una boleta peluda de color gris, gairebé negre, i encara no havia obert els ulls. Burxava a cegues amb el morro el pit d'en Robb, com si busqués llet entre els plecs de la roba, i no parava de somicar. En Bran va allargar la mà, dubtós.

—Au, va —va dir en Robb—. Toca'l, que no passa res.

En Bran va fer una carícia ràpida i neguitosa al cadell, i llavors es va tombar quan va sentir que en Jon parlava.

—Té. —El seu mig germà li va posar un segon cadell als braços—. N'hi ha cinc.

En Bran es va asseure a la neu i va estrènyer el cadell contra la cara. Amb la galta notava com el pelatge de l'animal era suau i càlid.

—Llops fers campant pel reialme després de tants anys... —va murmurar en Hullen, el cavallerís—. No m'agrada gens.

—És un senyal —va afegir en Jory.

El seu pare va arrufar les celles.

—Però si només és un animal mort —va dir. Se'l veia amoïnat, però. Quan es va moure al voltant de la bèstia morta, la neu va cruixir sota les botes—. Què la deu haver matat?

—Té una cosa a la gargamella —va indicar en Robb, orgullós d'haver trobat la resposta gairebé abans que el seu pare hagués formulat la pregunta—. Allà, just a sota de la mandíbula.

El seu pare es va agenollar i va palpar per sota del cap de la bèstia. Va fer una estrebada i va alçar l'objecte perquè tothom el pogués veure. Era un fragment d'un pam de llargària de banya de cérvol o d'un animal semblant, ja sense puntes, tota xopa de sang.

Entre el grup d'homes de sobte va planar el silenci. Tothom va contemplar la banya amb neguit, i ningú no es va atrevir a dir res. Fins i tot en Bran es va adonar que tenien por, encara que no entenia per què.

El seu pare va llançar la banya a un costat i es va netejar les mans a la neu.

—És increïble que visqués prou per parir —va comentar. Les seves paraules van desfer aquell silenci tens.

—Potser no va arribar a viure prou temps —va fer en Jory—. Corren històries que... Potser l'animal ja era mort quan van néixer els cadells.

—Nascuts de la mort —va intervenir un altre home—. Més ma-lastruc.

—Tant se val —va dir en Hullen—. Ells també seran morts d'aquí a ben poc.

En Bran va deixar escapar un crit de consternació.

—Com més aviat millor —va coincidir en Theon Greyjoy, i va desembeinar l'espasa—. Porta'm aquí aquesta bèstia, Bran.

El cadell s'havia arraulit contra ell, com si hi sentís i ho pogués entendre.

—No! —va cridar en Bran, gairebé amb violència—. És meu!

—Aparta aquesta espasa, Greyjoy —va dir en Robb. Durant un moment, la seva veu va sonar tan autoritària com la del seu pare, com la del senyor que seria algun dia—. Ens quedarem els cadells.

—No ho pots fer, noi —va dir en Harwin, el fill d'en Hullen.

—Si els matem, encara els haurem fet un favor —va opinar en Hullen.

En Bran va dirigir la mirada cap al seu pare perquè hi fes alguna cosa, però l'únic que en va obtenir van ser unes celles arrufades.

—És veritat això que diu en Hullen, fill. Els convé més tenir una mort ràpida que una agonia amb el fred i la fam.

—No! —Va notar que els ulls se li negaven de llàgrimes, i va apartar la mirada. No volia que el seu pare el veiés plorar.

En Robb també s'hi resistia amb tossuderia.

—La gossa de Ser Rodrik va tornar a parir la setmana passada —va dir—. Va ser una ventrada petita; només van sobreviure dos cadells. Segur que tindrà llet de sobres.

—Els esquarterarà quan intentin mamar.

—Lord Stark —va començar en Jon. Es feia estrany que s'adrecés al seu pare amb tanta formalitat. En Bran se'l va mirar, aferrant-se a aquella última esperança—, hi ha cinc cadells: tres mascles i dues femelles.

—I què vols dir, amb això, Jon?

—Teniu cinc fills legítims: tres nois i dues noies. El llop fer és l'emblema de la vostra Casa. Aquests cadells estan destinats als vostres fills, senyor.

En Bran va veure com al seu pare se li mudava l'expressió, i es va adonar que els altres homes intercanviaven mirades. En aquell moment es va estimar en Jon amb tot el seu cor. Encara que només tingués set anys, va entendre el que havia fet el seu germà. Els comptes sortien només perquè en Jon se n'havia exclòs. Hi havia inclòs les nenes, fins i tot en Rickon, que només era un nadó, però no pas el bastard que duia el cognom Neu, que, segons dictava el costum al nord, s'havia d'adjudicar a tots aquells que tinguessin la dissort de néixer sense un cognom propi.

El seu pare també ho havia comprès.

—I tu, Jon? Que no vols un cadell, també? —va preguntar amb tendresa.

—El llop fer embelleix els estandards de la Casa Stark —va assenyalar en Jon—. Jo no sóc un Stark, pare.

El seu senyor pare va fitar en Jon amb una mirada pensativa. En Robb es va afanyar a trencar el silenci que s'havia creat.

—Jo mateix alimentaré el meu, pare —va prometre—. Agafaré un drap i el mullaré amb llet perquè el llepi.

—Jo també! —va saltar en Bran.

El seu pare va observar una bona estona els nois.

—És més fàcil dir-ho que no pas fer-ho —va afirmar—. No vull que feu perdre el temps als criats amb tot plegat. Si us voleu quedar aquests cadells, els haureu d'alimentar vosaltres mateixos. Ha quedat prou clar?

En Bran va fer que sí amb el cap de seguida. El cadell es bellugava entre els seus braços i li llepava la cara amb una llengua càlida.

—També els haureu d'ensinistrar —va continuar el pare—. És molt important. El mestre de les gosses no en voldrà saber res, d'aquests monstres, us ho ben asseguro. I que els déus us ajudin si no en teniu cura, o els maltracteu, o si no els ensinistreu. No són gossos; no remenaran la cua per aconseguir menjar ni s'escapoliran si els doneu un cop de peu. Un llop fer és capaç d'arrencar el braç d'un home amb la mateixa facilitat amb què un gos mata una rata. Esteu segurs que voleu aquesta responsabilitat?

—Sí, pare —va respondre en Bran.

—Sí —va coincidir en Robb.

—I per més que us hi escarrasseu, potser els cadells s'acabaran morint.

—No es moriran —va dir en Robb—. No permetrem que es morin.

—Quedeu-vos-els, doncs. Jory, Desmond, recollíu la resta dels cadells. És hora de tornar a Hivèrnia.

No va ser fins que ja van tornar a ser dalt dels cavalls i havien reprès la marxa que en Bran es va permetre d'assaborir el plaer de la victòria. Duia el cadell entre els plecs de les peces de cuir, per proporcionar-li l'escalfor del seu cos i protegir-lo durant la llarga cavalcada de tornada a casa. I anava rumiant quin nom li posaria.

Quan eren enmig del pont, en Jon es va aturar de cop i volta.

—Què passa, Jon? —va preguntar el seu pare.

—Que no ho sentiu?

En Bran sentia la remor del vent entre els arbres, el repic de les peülles dels cavalls contra els taulons d'avedoll i els gemecs de fam del seu cadell, però en Jon copsava alguna cosa més.

—És allà —va indicar en Jon.

Va fer girar el cavall i va galopar de tornada pel pont. Van veure com desmuntava al lloc on hi havia el cadàver de la lloba, i després com s'agenollava sobre la neu. En acabat, va tornar cavalcant altra vegada fins on eren ells. I somreia.

—Es devia allunyar de la resta, aquest —va dir en Jon.

—O potser l'han foragitat —va fer el seu pare, mirant-se el sisè cadell.

Tenia el pèl de color blanc, i no pas gris, com la resta de la ventrada. Els ulls eren tan vermells com la sang de l'home espellifat que havia mort aquell matí. A en Bran el va estranyar que només tingués els ulls oberts aquell cadell mentre que els altres encara no hi veien.

—Un albí —va dir en Theon Greyjoy, sorneguer—. Aquest morirà fins i tot abans que els altres.

—No ho crec, Greyjoy —va dir en Jon Neu, llançant una mirada plena de fredor al pupil del seu pare—. Aquest és meu.